

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 3Cdo/201/2019                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 8112209115                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 10.12.2020                     |
| Meno a priezvisko:         | Mgr. Dušan Čimo                |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2020:8112209115.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Poľno-Čergov, s.r.o., so sídlom v Terni, Hlavná 238/2, IČO: 36 460 664, zastúpenej splnomocnenkyňou AK - TARABČÁK s.r.o., so sídlom v Prešove, Hlavná 13, IČO: 36 859 109, proti žalovanému H. A., trvale bytom v H. Č. XXX/XX, zastúpenému JUDr. Jánom Burocím, advokátom v Spišskej Novej Vsi, Za Šestnástkou 17, IČO: 50 663 160, o vydanie hnutelných vecí, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15C/63/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 21. decembra 2016 sp. zn. 13Co/189/2015, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. júla 2015 č. k. 15C 63/2012-250 uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni hnutelné veci nadobudnuté na základe Kúpnej zmluvy č. 13 uzavretej s Agrodružstvom Terňa v konkurze 10. septembra 2003 (ďalej len „1. kúpna zmluva“) a predchádzajúceho opatrenia Krajského súdu v Košiciach z 11. augusta 2003 sp. zn. 1K/57/99 (ďalej len „1. opatrenie KS“), ktorým súd udelil súhlas s predajom majetku a ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 11. augusta 2003, a to: šrotovník - identifikovaný v čl. II ods. 1 písm. c/ 1. kúpnej zmluvy a v 1. opatrení KS ako „šrotovník gran. m. inv. č. 4491“, sieťová triedička obilia - identifikovaná v čl. II ods. 1 písm. d/ 1. kúpnej zmluvy a v 1. opatrení KS ako „sieťová triedička obilia inv. č. 4533“ a miešareň krmovín - identifikovaná v čl. II ods. 1 písm. g/ 1. kúpnej zmluvy a v 1. opatrení KS ako „miešareň krmovín inv. č. 4000“. Zároveň žalovanému uložil povinnosť vydať žalobcovi predčističku obilia nadobudnutú na základe Kúpnej zmluvy s Agrodružstvom Terňa v konkurze zo 17. marca 2004 (ďalej len „2. kúpna zmluva“) a predchádzajúceho opatrenia Krajského súdu v Košiciach z 9. marca 2004 (ďalej len „2. opatrenie KS“), ktorým súd udelil súhlas s predajom majetku a ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 9. marca 2004 a ktorá bola identifikovaná v čl. II ods. 1 písm. a/ 2. kúpnej zmluvy a v 2. opatrení KS ako položka č. 24; všetko v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalej rozhodol, že o trovách konania bude rozhodnuté v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd

prvej inštancie aplikoval ustanovenia §§ 123 a 124, § 126 ods. 1, § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 132 ods. 1 a 2 a § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O. z.“) a uzavrel, že žaloba bola plne dôvodná. Mal za to, že v konaní bolo nesporne preukázané, že žalobkyňa kúpila v konkurze od úpadcu Agrodružstvo Terňa hnuťelné veci, a to šrotovník, sieťovú triedičku obilia, miešaťen krmovín, identifikované podľa inventarizačných čísel tak, ako sú uvedené v 1. kúpnej zmluve a tiež rovnakým spôsobom aj predčističku obilia 2. kúpnu zmluvou. S námietkou vydržania vlastníctva k hnuťelným veciam žalovaným sa súd prvej inštancie nestotožnil, dôvodiac, že v danom prípade sa síce žalovaný ujal užívania hnuťelných vecí po odkúpení technologického zariadenia pozberovej linky kúpnu zmluvou z 15. marca 2004, avšak už v máji 2005 bola dobromyseľnosť žalovaného narušená po osobnom jednaní so správcom (čo vyplynulo z listu z 28. novembra 2005 zasielaného JUDr. Jozefom Ondákom, správcem konkurznej podstaty úpadcu Agrodružstvo Terňa, adresátovi Poľno-Čergov, s.r.o., v ktorom uvádza, že „aj pri osobnom jednaní 3. mája 2005 s p. H. A. tento odmietol uvedený majetok vydať“). Záverom dodal, že neboli splnené predpoklady nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, a to z dôvodu, že žalovaný nebol s ohľadom na všetky okolnosti dobromyseľný a nedržal hnuťelnú vec po dobu troch rokov v domnení, že mu vlastnícky patrí. Vyhradenie rozhodnutia o trovách konania samostatnému rozhodnutiu odôvodnil ustanovením § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení).

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 21. decembra 2016 sp. zn. 13Co/189/2015 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Aplikoval ustanovenie § 470 ods. 2 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z., dnes už i v znení zákonov č. 87/2017 Z. z. a č. 350/2018 Z. z., ďalej tiež len „C. s. p.“) a podané odvolanie žalovaného prejednal podľa príslušných ustanovení tohto zákona. Dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a správne ho aj právne vyhodnotil, preto v celom rozsahu odkázal na zdôvodnenie napadnutého rozsudku. Pre úplnosť doplnil, že na pojednávaní konanom 6. novembra 2012 (č. l. 50 spisu) bol prítomný [okrem správcu konkurznej podstaty (ďalej tiež len „SKP“ predávajúceho) aj žalovaný a jeho právny zástupca. Títo však vo svojich výpovediach nič nenamietali k obsahu listu SKP predávajúceho (JUDr. Jozefa Ondáka) z 28. novembra 2005 (č. l. 34). V tomto liste, adresovanom žalobkyňi, sa uvádza, že SKP listom z 2. mája 2005 vyzval žalovaného na vydanie predmetných hnuťelných vecí žalobkyňi, pričom žalovaný ich vydať odmietol. K požiadavke žalobkyne na dobropisovanie čiastky 25.000,- Sk SKP týmto listom oznamuje, že takýto postup neprichádza do úvahy, okrem iného aj vzhľadom na to, že Krajský súd v Košiciach uznesením z 3. augusta 2005 schválil konečnú správu a uznesenie nadobudlo právoplatnosť 27. septembra 2005. Dodal, že už aj na základe tohto zistenia dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne rozhodol, ak návrhu žalobkyne v celom rozsahu vyhovel. Určil, že súd prvej inštancie rozhodne aj o trovách odvolacieho konania.

3. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f/ aj § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. Namietanú procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. vyvodzoval dovolateľ z toho, že v rozsudku odvolacieho súdu absentuje akékoľvek zhodnotenie dôkazov v ich vzájomnej súvislosti, ďalej namietal, že súd sa nevysporiadal s jeho obranou (žalovaného) a preto ho označil za nepreskúmateľný. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., dovolateľ vyslovil názor, že odvolací súd sa svojím právnym záverom odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) pri posudzovaní dobromyseľnosti držby, poukazujúc na rozhodnutia sp. zn. 5 Cdo 260/2008 a 5 Cdo 30/2010. Odvolací súd podľa dovolateľa nevyhodnotil správanie žalovaného po objektívnej stránke. Uviedol, že predmetné veci riadne kúpil pod označením „technologické zariadenie pozberovej linky, zaplatil kúpnu cenu, veci opravoval a staral sa o ne a pokiaľ aj vznikol omyl na jeho strane, čo bolo naozaj predmetom kúpy, tak to nepredstavuje oslabenie jeho dobromyseľnosti. Z týchto dôvodov navrhol zmeniť rozsudok odvolacieho súdu tak, že dovolací súd žalobu zamietne a prizná žalovanému náhradu trov konania pred oboma nižšími súdmi, ako aj náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalobkyňa navrhla dovolanie zamietnuť, majúť za to, že oba nižšie súdy sa už s dôkazmi a tvrdeniami

uvádzanými žalovaným vysporiadali a preto je dovolanie nedôvodné.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie, prečo bol namieste takýto postup, uvádza v nasledujúcich bodoch.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach §§ 420 a 421 C. s. p.

7. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 C. s. p., dovolací súd zdôrazňuje, že aj za účinnosti C. s. p. je naďalej aktuálny právny názor, podľa ktorého prípustnosť dovolania nezakladá samo tvrdenie dovolateľa o existencii vady zmätočnosti, ale (až) zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/ 2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017).

8. Žalovaný v dovolaní uviedol, že prípustnosť jeho dovolania vyplýva z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú dovolateľom namietanú procesnú vadu zmätočnosti, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

10. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/ 04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie (II. ÚS 76/07).

11. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 8 Cdo 56/2017). Dovolací súd pripomína, že aj podľa aktuálnej judikatúry najvyššieho súdu

nesprávne právne posúdenie, na ktorom spočíva dovolaním napadnutý rozsudok, nezakladá procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. (R 24/2017).

12. Pokiaľ dovolateľ súdom vytýkal niektoré nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, nevykonanie dôkazov a tiež nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, vec prejednávajúci senát dovolacieho súdu pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého z dôkazov (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila (v súvislosti s tým pozri napr. 2 Cdo 159/2017, 3 Cdo 59/2017, 5 Cdo 47/2017 a 7 Cdo 42/2017).

13. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolací súd nedisponuje oprávnením dokazovať hmotnoprávne skutky, na to slúži nachádzacie (základné) konanie a konanie na odvolacom súde. Predmetom dokazovania pred dovolacím súdom sú napr. včasnosť a prípustnosť dovolania; skutkový stav a výsledky dokazovania spred nižších súdov sa nemôžu pred dovolacím súdom meniť (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, pri § 442). Dovolací súd bol preto viazaný zisteniami súdov nižších inštancií ohľadom posúdenia splnenia podmienok dobromyseľnosti držby žalovaného.

14. Pokiaľ dovolateľ tvrdil, že odvolací súd nereagoval na odvolacie námietky, dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

15. K dovolateľom tvrdenej nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že tvrdenie dovolateľa o tom, že rozhodnutie dovolacieho súdu je nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené, nepovažuje za dôvodné.

16. K otázke právnych dôsledkov nepreskúmateľnosti rozhodnutia bolo najvyšším súdom prijaté zjednocujúce stanovisko R 2/2016. V zmysle prvej vety tohto stanoviska nepreskúmateľnosť rozhodnutia je vadou konania odlišnou od zmätočnosti, ktorá nezakladá prípustnosť dovolania. V druhej vete stanoviska sa konštatuje, že (len) výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania. Toto stanovisko je dovolacími senátmi najvyššieho súdu považované za aktuálne aj v režime novej úpravy procesného práva (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 6 Cdo 37/2017, 7 Cdo 141/2017 a 8 Cdo 49/2017). Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom priechiacim sa zákonu. Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené (nepreskúmateľné), pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom (o aký prípad tu podľa názoru dovolacieho súdu nešlo).

17. V nadväznosti na vyššie uvedené dovolací súd pripomína konštatovanie ústavného súdu uvedené v

rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 61/2019, v zmysle ktorého aj v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje nová procesná úprava účinná od 1. júla 2016, je opodstatnený názor, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Dovolateľ ďalej namietal, že jeho dovolanie je prípustné tiež podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

19. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. nezakladá samo tvrdenie dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu; určujúcim je až záver (zistenie) odvolacieho súdu, že k tvrdenému odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe skutočne došlo. Dovolací súd preto pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia dovolateľa o prípustnosti jeho dovolania v zmysle tohto ustanovenia.

20. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a c/ uviesť, ako mala byť nastolená právna otázka správne riešená.

21. Polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. (1 Cdo 36/2017, 2 Cdo 5/2017, 3 Cdo 74/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017).

22. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priesiaci sa nielen novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj konkrétne cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 C. s. p. (8 Cdo 50/2017, 8 Cdo 78/2017, 8 Cdo 141/2017).

23. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu (nie skutkovú), na vyriešení ktorej spočívalo napadnuté rozhodnutie. Právna otázka musí byť označená v dovolaní spôsobom jasným, určitým a zrozumiteľným. V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., musí dovolateľ špecifikovať tiež ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) odvolacieho súdu, ktoré napĺňa pojem ustálená prax odvolacieho súdu (3 Cdo 24/2018, 4 Cdo 95/2017, 6 Cdo 27/2017, 6 Cdo 35/2017, mutatis mutandis tiež 7 Cdo 7/2018 a 2 Cdo 57/2017).

24. Vychádzajúc z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 C. s. p.) je zrejmé, že za relevantnú z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. považoval dovolateľ otázku dobromyseľnosti držby.

25. Dovolateľ uvádzaný odklon právneho záveru odvolacieho súdu od ustálenej praxe odvolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. vyvodzuje z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 30/2010 v ktorom sa uvádza, že „V zmysle citovaných ustanovení §§ 129 ods. 1 a 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka oprávneným držiteľom je ten, kto nakladá s vecou ako s vlastnou a je so

zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí. Dobromyseľnosť teda znamená, že držiteľ je ohľadne existencie svojho práva v omyle. Posúdenie, či držiteľ je alebo nie je dobromyseľný, treba hodnotiť vždy objektívne, a nie iba zo subjektívneho hľadiska (osobného presvedčenia) účastníka, a treba vždy brať do úvahy, či držiteľ pri bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú možno s ohľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať, nemal, resp. nemohol mať po celú vydržaciú dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec patrí. O dobromyseľnosti možno hovoriť tam, kde držiteľ drží vec v omyle, že mu vec patrí a ide pritom o omyl ospravedlniteľný. Ospravedlniteľný je omyl, ku ktorému došlo napriek tomu, že mýliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu od každého požadovať.“, a tiež z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 260/2008, v ktorom sa uvádza, že „Pri posudzovaní oprávnenosti držby treba vychádzať zo zásady, že jej predpokladom je presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, ak si určitú vec prisvojuje. Ide o psychický stav, o jeho vnútorné presvedčenie, ktoré sa prejavuje aj navonok a z ktorého možno vyvodiť, že sa dôvodne považuje za vlastníka veci. Medzi základné okolnosti, ktoré budú svedčiť o oprávnenosti držby patrí aj okolnosť, ako vec nadobudol - či mu svedčí nejaký oprávnený nadobúdaci titul. Subjektívny pocit držiteľa nemôže byť sám o sebe podkladom pre vydržanie, ak nie je tento pocit vyvolaný okolnosťami objektívne nasvedčujúcimi oprávnenosti držby práva.“

26. V prejednávanej veci žalovaný v dovolaní poukazuje na dve z rozhodnutí najvyššieho súdu, od ktorých sa podľa neho odvolací súd odklonil, nekonkretizuje však dovoláciu otázku požadovaným spôsobom. Uvádza len, že odvolací súd sa odklonil od stabilnej rozhodovacej praxe súdov vo veci posudzovania dobromyseľnosti držby (ktoré posudzovanie je ale v konkrétnej veci primárne vždy otázkou skutkovou, vyplývajúcou z výsledkov dokazovania).

27. Keďže dovolateľ v dovolaní nekonkretizoval právnu otázku riešenú odvolacím súdom, neuviedol, ako ju riešil odvolací súd, nevysvetlil, v čom (konkrétne) sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a neuviedol, ako mala byť táto otázka správne riešená, ale len všeobecne odkázal na dve rozhodnutia najvyššieho súdu, dovolací súd nemohol preskúmať existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

28. Vzhľadom na uvedené dovolací súd uzatvára, že predmetná (dovolaním nastolená) „dovolacia“ otázka nemá znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., v dôsledku čoho prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia nemožno vyvodzovať.

29. Dovolací súd z týchto dôvodov preto dovolanie v časti, v ktorej bola namietaná vada v zmysle § 420 písm. f/ odmietol podľa § 447 písm. c/ C. s. p. a v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. rozhodol rovnako, avšak podľa § 447 písm. f/ C. s. p., nakoľko dovolateľ nevymedzil dovolacie dôvody spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 C. s. p.

30. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

31. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0, v časti trov konania pomerom hlasov 2 : 1.

## **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.